

somhed . . . « udgår af § 38, men at bestemmelsens formulering i øvrigt skal være uforandret.

2.3. Udvalget anfører, at forslaget tilsigter at tilvejebringe mulighed for, at der kan tages gyldigt forbehold over erhvervstilbehør, og der nævnes side 37 i betænkningen en række eksempler på sådant tilbehør. Det er dog ikke alt tilbehør, der skal kunne fastholdes særskilt ret over efter § 38 i den foreslåede affattelse. Udvalget anfører således i betænkningen side 26–27 og 38, at bygninger og en betydelig del af tilbehøret i visse men forholdsvis få erhvervsvirksomheder er tilpasset hinanden i en sådan grad, at ejendommen i realiteten ikke vil kunne anvendes til andet formål. Det vil ifølge udvalget endvidere kunne forekomme, at bygning og en betydelig del af tilbehøret for en erhvervsvirksomheds vedkommende er integreret i den grad, at en sådan ejendom heller ikke vil kunne anvendes til andet formål. Det er udvalgets opfattelse, at § 38 i den foreslåede formulering også for fremtiden udelukker, at der i sådanne tilfælde kan tages gyldigt forbehold m.v. vedrørende det pågældende tilbehør. Som eksempler på de ejendomme, der tænkes på, nævnes elværker, teglværker og typiske landbrugsejendomme, og for landbrugsejendommene anføres det udtrykkeligt, at den hidtidige retstilstand opretholdes. Det fremhæves, at det over for udvalget er oplyst, at der ikke for de nævnte ejendomme er samme behov for en lempelse af § 38, som der er ved erhvervsjendomme i almindelighed.

2.4. Udvalget har overvejet, hvilke konsekvenser den foreslåede ændring af § 38 vil få for realkreditlån, og er kommet til det resultat, at den ikke vil medføre nogen væsentlig svækkelse af dennes stilling, jfr. betænkningen side 28–29 og 39–40.

2.5. Det foreslås, at lovforslaget skal træde i kraft 1 år efter bekendtgørelsen i Lovtidende. Baggrunden herfor er, at erhvervslivet herved får rimelig tid til at indrette sig på den ny ordning, jfr. betænkningen side 27.

3. Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets synspunkter vedrørende behovet for en ændring af tinglysningslovens § 38. Man finder således, at der er behov for at åbne mulighed for, at leverandører af tilbehørsgenstande til en erhvervsvirksomhed kan få sikkerhed i de pågældende genstande. Herved sikres der de erhvervsdrivende en finansieringsmulighed, der vil være et alternativ til realkreditlån, og som ikke sjældent vil kunne føre til en mere fuldstændig finansiering. Man er endvidere ligesom udvalget af den opfattelse, at hensynet til realkreditlånets sikkerhed ikke afgørende taler imod

en sådan ændring. Med hensyn til den tekniske udformning af ændringen kan justitsministeriet ligeledes tiltræde udvalgets forslag. Man har dog foretaget enkelte redaktionelle ændringer i § 38's ordlyd, som ikke er foreslået af udvalget, jfr. bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

4. Landbrugsrådet har i sin udtalelse om udvalgets betænkning bl. a. givet udtryk for, at landbruget i lighed med industrien har et væsentligt behov for en bedre adgang til finansiering af løsøre og inventarkøb. Landbrugsrådet finder ikke, at betænkningens beskrivelse af landbrugets forhold længere er dækkende, og man henstiller, at den ændrede udformning af § 38 får en sådan karakter, at også landbrugsvirksomheder og landbrugsejendomme omfattes af de ændrede regler.

De danske Landboforeninger og Danske Husmandsforeninger er heller ikke enige i udvalgets synspunkter vedrørende landbrugsejendomme. Det fremhæves, at moderne landbrug er særdeles kapitalkrævende, og at dette i høj grad gælder også for det tekniske og materielle tilbehør. På samme måde som inden for industrien har tilbehøret en kortere levetid end bygningerne og forældes relativt hurtigt på grund af den tekniske udvikling. Det henstilles derfor, at § 38 får samme anvendelsesområde, uanset om det drejer sig om industri eller landbrug.

I nogle af de afgivne udtalelser rejses der endvidere i almindelighed spørgsmål om rækkevidden af betænkningens udtalelser side 26–27 og side 38 om, at der skal gælde noget særligt for ejendomme, hvor en betydelig del af tilbehøret er tilpasset bygningen eller integreret i denne i en sådan grad, at ejendommen i realiteten ikke vil kunne anvendes til andet formål.

Efter justitsministeriets opfattelse må det antages, at der også ved de nævnte ejendomme kan være behov for, at leverandører kan finansiere nyanskaffelser. Dette behov er for så vidt angår landbrugsejendomme fremhævet stærkt i udtalelserne fra landbrugsorganisationerne.

Hertil kommer, at afgrænsningen af, hvilke ejendomme der skal gælde noget særligt for, er vanskeligt at anvende. Det forekommer bl. a. tvivlsomt, om karakteristikken af disse ejendomme passer på den typiske landbrugsejendom, som anført af udvalget. Usikkerheden om afgrænsningen vil i de enkelte tilfælde kunne føre til misforståelser og retstab for f. eks. leverandører, der tror, at det er muligt at sælge med ejendomsforbehold, selv om genstanden skal indlægges i en bestemt fast ejendom.